

ζωῆς σταδιοδρόμοι οἱ μακρόβιοι ἐκεῖνοι, οὓς ἀναφέρει ἡ ἱστορία: ὁ Mittelstadt, ὅστις ἠρέθμει 94 ἐτῶν ἐνεργὸν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ἣν διήνυσεν ἐν πολέμοις καὶ αἰχμαλωσίαις· ὁ Delahaye, ὅστις ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ 120 ἐτῶν, ἀφοῦ διέτρεξε πεζὸς τὰς Ἰνδίας, τὴν Κίναν, τὴν Περσίαν, τὴν Αἴγυπτον· ὁ Draakenberg, ὅστις ἀποχωρήσας τῆς ναυτικῆς ὑπηρεσίας ἐν ἡλικίᾳ ἐτῶν 111, διηγεῖτο ἐπὶ 35 ὅλα ἔτη ἀκόμη τὰς περιπετειὰς του· ὁ Θωμᾶς Parre, ὅστις ἀλώνιζε τὸν σῖτόν του ἐν ἡλικίᾳ 130 ἐτῶν· ὁ Ρῶσσοσ ἐκεῖνος, ὅστις ἐζήσεν ὑπὲρ τοὺς δύο αἰῶνας· ὁ ἐν τῇ γαλλικῇ ἐπαρχίᾳ Puy-de-Dôme ἀποθανὼν γραμματοκομιστὴς τῷ 1861 ἐν ἡλικίᾳ ἐτῶν 100, ἀφοῦ διέτρεξε πεζὸς διάστημα ἴσον πρὸς τὸ δεκαπλάσιον τοῦ κύκλου τῆς γῆς.

Παρατηρήσατε τριγύρω σας, ἐρωτήσατε πάντα γέροντα ἔχοντα ἀσφαλὲς τὸ βῆμα, διαυγὲς τὸ βλέμμα, καθαρὸν τὸ πνεῦμα, καὶ θὰ μάθετε παρ' αὐτοῦ ὅτι ὁ βίος του ὅλος ὑπῆρξε διαρκῆς ἀφοσίωσις εἰς τὸ καθῆκον, εἰς τὴν ἐργασίαν, καὶ ὅτι νῦν ἀπολαύει τοῦ γήρατος, ὡς τινος ἀμοιβῆς ἐπὶ ἀγαθοῖς ἔργοις διαπραχθεῖσι κατὰ τὴν νεότητα.

Ναί, ἡ ἐργασία παρατείνει τὸν βίον, καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον ἱκανὸν νὰ ὑφίσταται τὰς δοκιμασίας αὐτοῦ, νὰ ἐκτιμᾷ τὰ εὐεργετήματά του, παρασκευάζει αὐτῷ εἰς τὸ μέλλον εὐεχεῖς ὀρίζοντας εὐδαιμονίας, καὶ ἐξομαλύνει τὴν ὁδόν, ἣν ἡ ἀνθρωπότης ἀκολουθεῖ βαδίζουσα εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἀποστολῆς της. Ὁ αἰὼν ἡμῶν ὀφείλει νὰ ἔχη ὡς ἔμβλημα τὰς λέξεις ταύτας, ὡς προφητικῶς ἀπήγγειλε τὸ στόμα τοῦ ἸΔ' Λουδοβίκου «Διὰ τῆς ἐργασίας βασιλεύει ὁ ἄνθρωπος». Ὁ Σόλων ἀπῆτει ἵνα ὁ μὴ ἐργαζόμενος ἐκ τῶν πολιτῶν προσάγεται ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τιμωρεῖται· ὁ δὲ Montesquieu διετύπου τὴν αὐτὴν διάταξιν οὕτως· «Εἶνε ἀνάγκη ἵνα οἱ νόμοι προνοῶσιν ὅπως ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἀφαιρῶνται πάντα τὰ μέσα τοῦ ζῆν ἐν ἀργίᾳ». Ἡ ἐποχὴ δ' ἐν ἣ ζῶμεν λέγει πρὸς πάντας «Ἐργάζεσθε ὅπως διατηρήσητε ψυχὴν ὑγιᾶ ἐν ὑγιεῖ σώματι, ὅπως διατηρήσητε ἐπὶ μακρὸν ἐν ἀκμῇ τὰς ἀνδρικός σας δυνάμεις, ὅπως ἀπολαύσητε γήρατος εὐτυχούς· ἐργάζεσθε ὅπως αἰσθανθῆτε τὴν εὐδαιμονίαν τῆς ζωῆς, τὴν εὐχαρίστησιν τῆς ἐκπλήρωσεως τοῦ καθήκοντος· ἐργάζεσθε ὅπως ἀσφαλίστητε περὶ ὑμᾶς τὴν εὐτυχίαν, τὴν ἠθικότητα, τὴν ἀρετήν.

Ὁ Φραγκλῆνος εἶπεν «Ὁ μὴδὲν πράττων εἶνε ἐγγύτατα τοῦ νὰ ἐπιδοθῆ εἰς κακὰς πράξεις». Μέγας πειρασμὸς εἶνε ἡ ἀργία· διότι ἐκνευρίζουσα τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, διαφθείρει αὐτὰ, ὅταν ἐξασθενήσωσιν ἱκανῶς. Ἐνῶ ἡ ἐργασία παρέχουσα υγιείαν, μακροβιότητα, εὐτυχίαν, ἐξασφαλίζει ἐπὶ πλέον τὴν ἠθικότητα ἡμῶν, ἥς ἄνευ πάντα τὰ ἄλλα ἀγαθὰ δὲν δύνανται νὰ μᾶς παράσχουσιν

οὔτε τὴν ἐσωτερικὴν εὐχαρίστησιν οὔτε τῶν δμοίων ἡμῶν τὴν ὑπόληψιν.

Π.

Εἰς Δρομίσκον τῶν Αἰθηνῶν

[Ἐκ τῶν τοῦ Ἀχιλ. Παράσχου].

Α'

Ἐπάρχει εἰς ἀπόκεντρον τῶν Ἀθηνῶν γωνίαν
Λευκὸς δρομίσκος, σκιερὸς καὶ πλήρης μυστηρίου·
Χλοάζει τὸ κατώφλιον εἰς πᾶσάν του οἰκίαν,
Καὶ τέμνεται ὑπὸ μικροῦ εἰς δύο βουακίου.
Δὲν βλέπεις μέγαρα λαμπρὰ ἐκεῖ, ἀλλὰ ὠραίας
Μικρὰς οἰκίας, ταπεινάς, χιόνος λευκοτέρας,
Καὶ πρὸ αὐτῶν ἰδῶ κ' ἐκεῖ ἀνούσας πασχάλεας,
Ἀφ' αἰνεῖς μύρον χύνουσι λεπτὸν εἰς τοὺς ἀέρας.
Ἄρωμά τι χρηστότητος καὶ θελκτικῆς γαλήνης
Μυρόνει τὴν μικρὰν ὁδὸν· δροσίζονται τὰ στηθῆ,
Τὸ βλέμμα ἀναπαύεται παντοῦ μετ' εὐφροσύνης·
Τὰ πάντα εἶνε δροσερὰ, λευκὰ καὶ ἀτυνῆθη. —
βαίνων ἐκεῖ ἀσθάνεσαι γαλήνην οὐρανίαν·
Μικρὰν νομίζεις τὴν ὁδὸν ἐκεῖνην ἐκκλησίαν.
Πλὴν διαφέρει τῶν ὁδῶν τῶν ἄλλων ὁ δρομίσκος,
Καθὼς πολυτελοῦς ναοῦ τῆς ἐξοχῆς ναῖσκος.
Κ' ἐνῶ Ἀθῆναι ὁ μικρὸς ἐκεῖνος δρόμος εἶναι,
Μακρὰν εὕρισκασαι αὐτῶν· δὲν εἶν' ἐκεῖ Ἀθῆναι.
Εἰς τὰς ὠραίας καὶ πτωχὰς οἰκίας του συγχρόνως
Βλέπεις παραπετάσματα λευκότερα χιόνος·
Περᾶς κ' ὑψοῖ τὴν ἄκρην τῶν νεανῶν ἀργυρόπους,
Καὶ βλέπεις δύο φαλανοὺς ὠραίους κατασκόπους
Λαθραίως νὰ σὲ θεωροῦν. . . . ἡ στόμα κορασίου,
Ὅπερ θαρρεῖς ἄνθος ροιᾶς ἢ ῥόδον Ἀπριλίου.
Ἐνίοτ' ἄσμα ἀφελὲς ἀκούεις ἐκεῖ βαίνων,
Ὅπερ νεανῆς ἢ πτηνὸν εἰς τὸν κλωδὸν του ψάλλει,
Καὶ βλέπεις εἰς παράθυρον προκύπτουσαν παρθένον.
Θαρρεῖς πῶς εἶν' ἐκεῖ αὐγὴ, καὶ εἶναι κόρης κάλλη.
Ἄν ἦναι θέρος, θεωρεῖς ἐπὶ τῶν παραθύρων
Γάστρας μικρὰς βασιλικῶν — ὡ, ὄχι καμελίας!
Δὲν ῥίπτει βλέμμα ὁ λαὸς εἰς ἄνθος χωρὶς μύρον,
Καὶ δημοκράτης, ἀγαπᾷ φωτὰ δημοκρατίας.
Ὅπου βασιλικὸς, ἐκεῖ κ' ἐργάτης κόρη μένει·
Τὴν ἐργασίαν της μ' ὀσμὴν βασιλικῆς μυρόνει,
Κ' ἐργάζεται καλλίτερον ἔγγυς του καθήμενη. . .
Τὸ ζηλευμένο της φυτὸν τὴν χεῖρά της περῶνει.
Νὰ μένης ἄεργος ἐκεῖ καλεῖται ἀμαρτία,
Καὶ ἐργασία εἰς αὐτὸν ἐπικρατεῖ ἀγία.
Εἶν' ὁ δρομίσκος ἱερὰ κυψέλη ἀνθρωπίνη,
Καὶ τῆς ἀργίας ἄγνωστος εἰσέτ' ἡ κατασχόνη.
Μέγα συμβῆν εἰς τὴν ὁδὸν τὴν ἥρεμον καλεῖται
Κ' εἰς τὰ πτωχὰ της χρονικὰ πολλὰκις ἱστορεῖται,
Ἄν πλανηθῆν τι ὄχημα ἐν μέσῳ της περάσῃ.
Μόλις ἡ ἄμαξα φανῆ καὶ μόλις ἐκεῖ φθάσῃ,
Ξανθὰς παρθένους θὰ ἰδῆς· εὐθὺς καὶ προκύπτουν,
Προσμεδιδῶσα βλέμματα περίεργα νὰ ῥίπτουν,
Καὶ τῆς ἀμάξης ὀπισθεν καὶ τῶν τροχῶν πλησίον
Ζητωκραυγὰς θ' ἀκροασθῆς περιχαρῶν παιδίων!

Β'

Πλὴν μὴ θαρρεῖτε ἢ μικρὰ ὁδὸς ἐκεῖνη ὅτι
Δὲν ἔχει τὰς περιχαρεῖς, ὠραίας της ἡμέρας·
Κ' ἐκεῖ ἐνίοτε ἤχουσι φαιδρὰ φανὰ καὶ κρότοι.
Ἐὰν τὸ σάββατον ἐκεῖ διέλθῃς τὸ ἐσπέρας,
Φαιδρὸς ἐργάτας θὰ ἰδῆς καὶ ὄμιλον παιδίων
Περιχαρῶν· κυριακῆς αὐγῆς ἐξημερόνει.
Παύει πᾶν ἔργον, κλείεται ἡ θύρα τῶν σχολείων·

Μὲ τὸν Θεὸν τοῦ ὁ λαὸς τὰς χεῖράς του πταυρόνει. . .
 Καὶ ἂν ἐκεῖ παραμονὴν περάσῃς Χριστοῦ γεννῶν,
 Ἄναστατον τὸν σκιερὸνδρομίσκον θ' ἀπαντήσῃς
 Θά ἴδῃς πᾶν παράθυρον φαιδρῶς ἠνεωγμένον,
 Ἐκαστην θύραν ἀνοικτὴν παντοῦ θά θεωρήσῃς
 Καὶ ἀσυνήθῃ, θόρυβον εἰς πᾶσαν τοῦ οἰκίαν
 Συγχίνῃσιν, κατάνυξιν ὅπου στραφῆς ἄγιαν,
 Φωνάς θ' ἀκούσῃς, ἄσματα, ἐνίοτε καὶ λύραν,
 Καὶ ἀπὸ θύραν θά ἴδῃς παῖδας μικροῦς εἰς θύραν
 Ζητοῦντας τὰ Χριστοῦ γεννᾶν ἢ ψάλλουσι ἐπιμόνως.
 Παρέει, γραῖαν κλίνουσιν ἐμπρὸς οσπητῆς εἰκόνας
 Ν' ἀνάπτῃ μετὰ ζέσεως τὴν ἱερὰν λυχνίαν
 Ἐγγὺς, παρθένον ἔφηγον εἰς ἀνοικτὴν οἰκίαν,
 Ἐως τὸ γόνυ ἔχουσιν ἐσθῆτα ὑψωμένην,
 Νὰ σκέπῃ μὲ τὴν γύμνωσιν τῆς ἀθωότητός της

Τὴν κνήμην γυμνωμένην,
 Καὶ τὰς σανίδας τοῦ μικροῦ νὰ πλύνῃ δώματός της.
 Θά ἴδῃς οἰκοδόμοισιν ἐκ παίδων κυκλομένην
 Ἐκβάλλουσιν τοὺς ἄρτους της με πτόον ἐκ κλιδάνου,
 Κ' εἰσέτι τὴν Χριστόπητταν θερμὴν καὶ μυρωμένην.
 Ἦγον πλησίον σου αἰλοῦ θ' ἀκούσῃς καὶ τυμπάνου.
 Κ' ἐνίοτε μὲ πάλλουςαν θ' ἀκροασθῆς καρδίαν
 Τὸν κώδωνα τῆς ἐορτῆς ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν. . .
 Ἐκεῖ ἀστός τις ἀγαθὸς καρποῦς καὶ ἄνθη φέρει
 Παρέει κόρη θελκτικὴ ἐσθῆτα ἐτοιμάζει,
 Ἦν αὔριον πρώτην φορὰν εἰς τὸν ναὸν θά φέρῃ,
 Καὶ παίδων ὁμιλλοῦς ἐκεῖ ἀγαλλομένους κράζει.
 Παντοῦ χαρὰν, φαιδρότητα καὶ τέρψιν θ' ἀπαντήσῃς
 Καὶ πᾶς γεννᾶται ὁ Χριστὸς ἐκεῖ θά ἐνοήσῃς.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐρώτησαν νέαν κόρην :

— Ποίαν ἡλικίαν ἔχετε ἀκριβῶς ;

— Ὅταν πηγαίνω ἔξω μὲ τὸν μπαμπᾶ εἶμαι
 δεκακοτῶ ἐτῶν, ὅταν πηγαίνω μὲ τὴ μαμᾶ εἶ-
 μαι μόνον . . . δεκαεπτά.

*

**

— Ὁ Ἀγαθόπουλος ἠγόρασεν ἐκ βιβλιοπω-
 λείου ἐν μυθιστόρημα. Καθ' ὁδὸν συναντᾷ φίλον
 του καὶ τὸν ἐρωτᾷ ἂν ἔλαυε καλὴν ἐκλογὴν.

— Λαμπρὰν, τῷ ἀποκρίνεται ἐκεῖνος, εἶνε ἐν
 ἀπὸ τὰ ὠραιότερα βιβλία.

— Τότε πάω νὰ πάρω ἄλλο ἓνα ἀντίτυπον. . .

— Γιατί ;

— Ἀφοῦ εἶνε, τόσο λαμπρό . . . νὰ τὸ ξανα-
 διαβάσω.

— ; ; ;

*

**

Λογικὴ δικηγόρου :

Δωποδύτης συνελήφθη κλέπτων μίαν γούραν
 καὶ πρόκειται νὰ δικασθῇ ἐκ προοιμίων ὅμως δη-
 λοῖ τῷ δικηγόρῳ, ὅστις προσφέρει νὰ τὸν ὑπε-
 ρασπίσῃ ἐν τῇ δίκῃ, ὅτι δὲν ἐνοεῖ νὰ τὸν πλη-
 ρώσῃ ἐὰν δὲν ἐπιτύχῃ τὴν ἀθώωσιν του.

— Πολὺ καλὰ, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος, ἀλλ' ἂν σὲ ἀ-
 θώωσουν, θά μοῦ δώσῃς ἐμένα. . . τὴ γούρα.

*

**

Μεταξὺ δύο θαλαμηπόλων.

— Ἀἰ, Μαργαρίτα, πῶς τὰ πᾶς μὲ τὴν και-
 νούργια κυρία σου, εἶσαι εὐχρηστικὴ ;

— Εὐχρηστικὴ ; Οὐφ !

— Καὶ ἔμένα μοῦ εἶπαν πῶς σοῦ δίνει τὰ φο-
 ρεμάτά της καὶ τὰ καπέλα της.

Ἡ Μαργαρίτα θυμωμένη :

— Μοῦ τὰ δίνει . . . ναί, μ' ἀφ' οὗ περάσῃ ἡ
 μῦδα των !

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Τρία εἶνε τὰ μεγαλίστερα δεινὰ τοῦ βίου : τὸ
 γῆρας, ἡ ἀσθένεια, ὁ θάνατος. Οὐδὲν τούτων δύ-
 ναται νὰ θεραπεύσῃ ὁ πλοῦτος ; τοῦναντίον, ἕνεκα
 αὐτοῦ γηράσκει τις ἐνίοτε ταχύτερον, ἀσθενεῖ συ-
 χνότερον, καὶ πρωϊώτερον ὑποκύπτει εἰς τὸν θά-
 νατον.

Ὁ φυλάττων τὸ μυστικόν του τηρεῖ τὴν ἐλευ-
 θερίαν του.

Ἡ δραστηριότης εἶνε τὸ ἐπικερδέστερον ἐμπό-
 ρευμα.

Ζήτησον τὸν φίλον σου μίαν βαθμίδα ὑψηλό-
 τερα τῆς θέσεως ἐν ἣ εὕρισκῃσαι, τὴν δὲ γυναῖκά
 σου μίαν βαθμίδα χαμηλότερα.

Ἐλάχιστα χρειάζεται ὁ ἄνθρωπος διὰ τροφήν,
 κατοικίαν καὶ ἐνδυσιν αὐτοῦ ; πάντα τὰ λοιπὰ ἐ-
 πιθυμεῖ ἵνα συμμορφωθῇ πρὸς τὰς ὁρέξεις τῶν ἄλ-
 λων, ἢ ἵνα τοὺς καταπλήξῃ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Νέα βελγικὴ ἀποστολὴ εἰς Κόγκον. Νέα βελ-
 γικὴ ἀποστολὴ ἐξέπελευσε πρὸ τινος ἐξ Ἀμβέρσῃς
 κατευθυνομένη εἰς Κόγκον. Ὁργανώθη ὑπὸ τῆς
 πρὸς μελέτην τοῦ Ἄνω Κόγκου Ἐπιτροπῆς, σωμα-
 τείου παρεμφεροῦς καὶ παραλλήλου πρὸς τὴν ἀφρι-
 κανικὴν Ἀλληλεθνή Ἐταιρίαν, ἀλλ' ὅπερ ἐπεφυλά-
 ξατο δι' ἑαυτὸ τὸ πρακτικὸν οὕτως εἶπεν μέρος
 τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἡ ἀποστολὴ ἀποτελεῖται ὑπὸ
 τῶν κ. κ. Vanden Heuvel, τοῦ ἱππότου Schau-
 mann, αὐστριακοῦ ἀξιοματικοῦ, καὶ τοῦ μαύρου
 Δασύλα ἀκολούθου τοῦ Στάνλεϋ.

Τὸ ἀτμόπλοιο, οὗ ἐπιβαίνουσιν ὀνομάζεται
 «Harkaway» καὶ εἶνε ἐξακοσίων τόννων. Τὸ πλή-
 ρωμα σύγκειται ἐκ δεκαπέντε ναυτῶν καὶ τεσσά-
 ρων θερμαστῶν. Τὴν ἀποστολὴν παρακολουθοῦσι
 τρεῖς μηχανικοὶ, δύο ξυλουργοὶ, καὶ εἷς χημικός.
 Τὸ φορτίον τοῦ «Harkaway» συνίσταται ἐκ βαμ-